Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 82/22
8.9.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиоца Организације произвођача фонограма Србије, О.Ф.П.С, са седиштем у Београду, ул. Дечанска бр. 14, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул. Теодора Драјзера бр. 34, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 94/20 од 10.3.2022. године, у седници већа одржаној дана 8.9.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 94/20 од 10.3.2022. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог изјављена против става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 94/20 од 10.3.2022. године, **КАО НЕДОЗВОЉЕНА.**

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П4 94/20 од 10.3.2022. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење о извршењу на основу веродостојне исправе Основног суда у Краљеву ИИВ 167/19 од 26.3.2019. године, у делу у коме је обавезан тужени, као извршни дужник, да тужиоцу, као извршном повериоцу исплати износ од 15.930,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 20.3.2019. године, па до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 9.846,00 динара. Ставом другим изреке, укинуто је решење о извршењу на основу веродостојне исправе Основног суда у Краљеву ИИВ 167/19 од 26.3.2019. године, у у коме је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 15.930,00 динара плати законску затезну камату почев од 28.10.2010. године до 19.3.2019. године, као и у делу који се односи на трошкове извршног поступка у износу од 1.800,00 динара, па је тужбени захтев тужиоца у том делу одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу

надокнади трошкове парничног поступка у износу од 46.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), побијајући је у целости. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући првостепену пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао да је жалба туженог изјављена против става првог и трећег изреке првостепене пресуде неоснована, док је у односу на одлуку првостепеног суда у ставу другом изреке, недозвољена.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био власник предузетничке радње "AA PR, ..." са седиштем у ... у ул. ... бр. ..., која је брисана из регистра 16.8.2011. године због престанка обављања делатности. Тужилац је организација произвођача фонограма основана за колективно остваривање ауторског и сродних права. Контролор тужиоца је дана 4.10.2010. године извршио контролу пословног објекта туженог на адреси ... бр. ..., ... и констатовао да је тужени, обављајући делатност у свом објекту користио фонограме и на њима забележене интерпретације и јавно их саопштавао без плаћања накнаде, о чему је сачињен записник. Након те контроле, тужилац је издао дана 20.10.2010. године и доставио туженом рачун R 12130/10 којим је обрачунао накнаду за јавно саопштавање фонограма у складу са одредбама Тарифе за календарску 2010. годину у износу од 15.930,00 динара, а на рачуну је назначено да је рок за испуњење обавезе седам дана од издавања рачуна. Даље је утврђено да је тужилац опоменом пред утужење од 1.7.2015. године која је достављена туженом 8.7.2015. године, позвао туженог да измири своје дуговање које је предмет овог спора у року од седам дана од дана пријема опомене. Пошто тужени није платио дуг, тужилац је покренуо на основу веродостојне исправе извршни поступак пред Основним судом у Краљеву, који је донео решење о извршењу ИИВ 167/19 од 26.3.2019. године, а којим је одредио предложено извршење. По приговору туженог, Основни суд у Краљеву је дана 21.8.2019. године донео решење којим је ставио ван снаге решење о извршењу ИИВ 167/19 од 26.3.2019. године у делу у којим су одређени средство и предмет извршења и укинуо спроведене радње, те наложио да се списи предмета доставе парничном одељењу Основног суда у Краљеву на даљи поступак.

Из исказа сведока ББ, произлази да је у октобру 2010. године вршила контролу објекта туженог у ..., да је у објекту затекла радницу и музику која је била пуштена на

радију. Навела је да се представила радници и рекла јој да позове власника, који јој је у телефонском разговору рекао да не може да дође у локал, те да ће је накнадно позвати. Будући да јој се власник објекта није јавио, сутрадан је поново отишла у наведени локал где је сачинила записник који радница није желела да прими, па је исти прослеђен овде тужиоцу, који је затим исти уз фактуру послао овде туженом.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право садржано у одредбама члана 371. и 324. Закона о облигационим односима, одредбама члана 127. Закона о ауторском и сродним правима ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), као и одредбама члана 6. и 15. Тарифе накнада које од корисника наплаћује О.Ф.П.С. ("Службени гласник РС", бр. 94/2009 и 30/2011), када је закључио да је основан тужбени захтев и одржао на снази решење о извршењу сагласно члану 460. став 4. ЗПП-а за износ главног дуга од 15.930,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.3.2019. године па до исплате и трошковима извршног поступка у износу од 9.846,00 динара.

Првостепени суд је правилно оценио као неоснован истакнути приговор застарелости потраживања. Право тужиоца да захтева наплату накнаде за коришћење фонограма има своју основу у члану 127. ЗАСП, а застарелост потраживања накнаде за неовлашћено коришћење фонограма се цени према члану 371. ЗОО, па предметно потраживање застарева у општем року застарелости од десет година, како то правилно закључује првостепени суд. Тарифом накнада коју од корисника фонограма наплаћује О.Ф.П.С. прописано је да је накнада за коришћење предмета заштите са репертоара О.Ф.П.С.-а путем јавног саопштавања фонограма и јавног саопштавања фонограма који се емитује, одређена у јединственом износу на годишњем нивоу, за календарску годину, независно од обима коришћења (члан 16. став 1). Правилно је првостепени суд закључио, с обзиром на то да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено да је одређено лице неовлашћено користило фонограме и наплаћује у јединственом износу за сваку годину коришћења засебно, да се она не може сматрати повременим потраживањем у смислу члана 372. ЗОО. Дакле, с обзиром на то да за предметно потраживање важи општи рок застарелости од десет година, и да потраживање тужиоца за 2010. годину није застарело јер општи рок застарелости није истекао од доспелости до подношења предлога за извршење у овој правној ствари дана 20.3.2019. године, то је тужени дужан да плати износ који је тужилац фактурисао-обрачунао за неовлашћено коришћење фонограма, све са законском затезном каматом почев од 20.3.2019. године, као дана подношења предога за извршење, у смислу члана 277. и 324. ЗОО.

Неосновани су жалбени наводи туженог да првостепени суд приликом доношења пресуде није узео у обзир чињеницу да је тужилац уважио његов приговор на рачун R 12130/10 од 20.10.2010. године којим је тужилац обрачунао накнаду за јавно саопштавање фонограма у складу са одредбама Тарифе за календарску 2010. годину у износу од 15.930,00 динара, имајући у виду да из стања у списима предмета произлази да тужилац није донео одлуку по наведеном приговору, дакле исти није био предмет тужиочевог разматрања. С тим у вези неосновани су и жалбени наводи туженог да је одлучујући по његовом приговору на решење о извршењу у конкретној правној ствари,

Основни суд у Краљеву у решењу ИПВ.ИВ. 77/2019 од 21.8.2019. године, заузео правно становиште да не постоји потраживање тужиоца према туженом, већ да је тужени само учинио вероватним наводе из приговора, због чега је наложено да се поступак настави у паници, како би се расправила сва спорна питања, а која је првостепени суд доносећи ожалбену пресуду несумњиво расправио и за своју одлуку у као у ставу првом изреке дао довољене разлоге које у свему прихвата и овај суд као другостепени.

Нису основани жалбени наводи туженог којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда у делу који се односи на исказ сведока ББ. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229. став 2. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП-а), при чему су обе стране исцрпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истакао у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за туженог повољније, одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, применом члана 390. Закона о парничном поступку.

У погледу одлуке о трошковима парничног поступка, првостепени суд је применом одредби члана 153. и 154. ЗПП-а, обавезао туженог да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 46.400,00 динара и то: на име заступања од стране адвоката на два одржана рочишта износ од по 10.500,00 динара и три неодржана рочишта износ од по 6.000,00 динара, на име трошкова сведока износ од 4.500,00 динара и на име судске таксе на пресуду износ од 2.900,00 динара. Имајући у виду стање у списима предмета, овај суд је становишта да је тужиоцу у смислу одредби члана 150, 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку припадао правичан износ накнаде трошкова парничног поступка од 76.037,00 динара и то: на име састава два образложена поднеска износ од по 9.000,00 динара, на име приступа на два одржана рочишта износ од по 10.500,00 динара и пет неодржаних рочишта износ од по 6.000,00 динара, на име трошкова сведока износ од 4.500,00 динара и на име судске таксе на пресуду износ од 2.537,00 динара, све одмерено према Адвокатској тарифи важећој у тренутку пресуђења и Таксеној тарифи важећој у тренутку настанка таксене обавезе, а

сходно успеху тужиоца у овој парници.

Сходно наведеном, а имајући у виду да су тужиоцу досуђени трошкови парничног поступка у висини од 46.400,00 динара, да се само тужени жалио на првостепену пресуду и на трошкове поступка, те имајући у виду становиште овог суда да је тужиоцу на име трошкова парничног поступка припадао правичан износ накнаде од 76.037,00 динара, као и забрану преиначења на штету парничне странке која се жалила, ако је само она изјавила жалбу (reformatio in peius), у смислу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку, то је овај суд, применом одредбе члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, одлучио је као у изреци ове пресуде, те потврдио решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде.

С обзиром да тужени нема правни интерес за изјављивање жалбе против одлуке из става другог изреке ожалбене пресуде, на основу члана 389. став 1. у вези са чланом 378. став 3. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Радмила Радић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић